

Искри

I СОУ "Свети Седмочисленици"
гр.търговище

110 години

гимназиално образование

Като потомци на първата гимназия учениците и учителите от Първо СОУ "Свети Седмочисленици", с гордост отбелязваме светлата годишнина!

„Прави се едно училище на името на Св.Седмочисленици, здание, каквото във всичката България второ няма...“

П. Р. Славейков – в. „Гайда“

Първо СОУ „Св. Седмочисленици“ отбелязва своя славен юбилей. 110 години празнува гимназията на най-много поколения търговищенци, утвърдила се като авторитетно и елитно средно учебно заведение.

Честит празник на всички, за които Първа гимназия е „Моето училище“, на всички, които свързват живота си с историята на образователното дело в Търговище!

Училищен вестник
Година 8, брой 34
ПРАЗНИЧЕН БРОЙ

м. октомври 2015

В този брой:

Моето училище 2 - 3
К. Петкова
С. Чанкова
Р. Георгиева

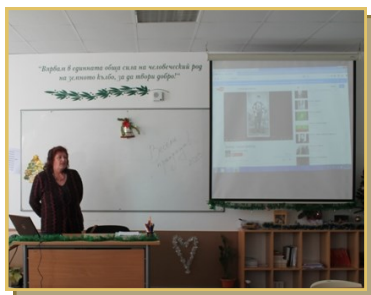
Ученическо творчество 4
Й. Андонова
К. Маринова
И. Ставрева

Моето училище 5 - 8
М. Даскалова
Ст. Средкова
Е. Ганчева
К. Манчева
Д. Василева

ПРОГРАМА

- ☞ Седмоднев на Седмочислениците: 19 - 28.10. 2015г.
- ☞ Ден на отворените врати: 29.10.2015г. от 14 до 17 ч.
- ☞ Откриване на алея на паметта: 29.10.2015г.
- ☞ Заключително шествие (флашмоб): 30.10.2015г.
  - ☞ 11.30 ч. потегляне;
  - ☞ 12.00 ч. финално тържество на площад "Свобода"

Моето училище

Керанка Петкова – гл.учител по български език и литература и възпитаник на училището.

За мен и семейството ми То не е просто училище или месторабота. Не пресилвам, като споделям, че до голяма степен то е съдба. В него гимназия е завършила майка ми, а години след това е работила тук. Това е училището и на моите деца, за които то е и завинаги ще си е „нашето“ с цялата привързаност и любов, която може да се съхрани в това усещане. Аз съм прекарала целия си ученически живот в неговите класни стаи, а повече от 15 години сме се слели с него в една обща орбита, за да търсим нашия си път към звездите.... Слети сме, защото неговата атмосфера, въздухът му са ми потребни и важни, защото преживявам всяка негова промяна, сполука, растеж или обида като свои.... И защото толкова бих искала да му бъде потребна с всичко, което се старая да бъда, така че да светлеят не само коридорите и класните му стаи, а да греят очите и душите на учениците и учителите му. Да си част от този магичен свят на традиция, модерност и духовност е чест, която не всекиму се пада! Сигурно затова не само по

Споделени мисли и чувства

празник аз му желая здравина на основите и смел полет на мечтите – защото и аз обичам да мечтая...

Светлана Чанкова – гл.учител по философски науки и възпитаник на училището.

„Представих си я хубава и млада, с коси от злато в учебен час“ и чувам сякаш, и днес с патос да ни рецитира български поети, и някак си в съзнанието ми прозвучава Вапцаровата задача „Пишете за Ботев“, когато г-жа М.Георгиева – редактор на този вестник и моят учител по Литература в 11 клас, ми постави задачата за тези редове.

Е, от мен поет разбира се не става, но с обич си спомням за годините, прекарани като ученичка в първата езикова паралелка на някогашното I ЕСПУ – колко развълнувани трябва да сме били с г-жа Бобева – тогавашен директор – след като излезе класирането и ме записаха в 8-ми клас с успех Отличен 6,98, вместо 5,98. С умиление си спомням всеки път

за г-жа В.Ноева и всички усилия, които тази достойна и образец за етичност в моето съзнание жена, направи за упражняването на моя немски език в естествена среда. И днес трепва нещо мило в мен, когато срещна г-жа Божкова и г-жа Габровска, въпреки че доста страх сме брали в техните часове, но и до сега си спомням ключова информация от уроците им; г-жа Абаджиева – моят класен ръководител, който не направи от нас математици, а хора. С г-жа П.Кънчева дори известно време бяхме колежки и дълго се чудех как да се обръщам към нея, а с г-жа Агова и днес си говоря от ролята на ученичка.

Безкрайно съм благодарна на г-н Я.Карамфилов, бивш директор, който избра мен – никоята – за учител в училище сред жестоката конкуренция от тогавашни партийни кадри. Поздравявам и сегашния директор на I СОУ г-жа С.Зафирова, заради огромната ѝ амбициозност и хъс, и заради отличните условия на труд, с които максимално улеснява работата ми в учебните часове.

Отдавна не съм виждала някои от моите учители – г-жа Вълчева, г-жа Манчева – нека да са живи и здрави! Поздравявам и моите съученици от випуск 1987 година на най-престижното тогава и сега училище „Свети Седмочисленици“!

Моето училище

Росица Георгиева – ст.учител по химия и опазване на околната среда и възпитаник на училището.

Спирам пред широката училищна врата. Поглеждам нагоре. Там, високо над мен, се веят свободно двете знамена – нашето, българското, и синьото със звездите – европейското. Чета за стотен път надписа – Първо СОУ „Свети Седмочисленици“. Макар и на доста години, се усещам малка пред тази висока, масивна сграда. Толкова стабилна, че се извисява тук от много десетилетия.

Тук, пред вратата, за първи път погледнах нагоре преди повече от 40 години.

Затварям очи и детската глъч, която нахлува в ушите ми, се смесва с онази глъч, в която дочувам и моя младежки глас. На 16 съм. Влизам с трепет и много очаквания във фойето. Като насън минавам по дългите коридори. Влизам във всяка стая. Ето, в кабинета по история се заслушвам в разказа за героичното българско минало. После е кабинетът по география, където с дългата показалка пътуваме по далечни страни по световната карта. Цяла шумна тумба чакаме пред кабинета по френски език и припяваме

Споделени мисли и чувства

известен френски шансон. И кабинетът по химия с вечната миризма на химични вещества и физиката – с апарата за гръмотевици ...

Стигам до позната врата и сърцето ми трепва – IX А клас. Моята класна стая. Изпълнена със звънливия смях на моята скъпа класна – другарката Драганчева, който пак ме зарежда с енергия и хъс за превземане на поредния връх. Както тогава чувам звучния ѝ глас: „Вие, моите ученици, сте на-добрите!“ И доказвахме всеки ден, че сме най-добрите и в 10А, и в 11А. А после – бал. А след бала – лекари, инженери, архитекти, юристи и много учители ...

Отварям очи. Ето ме отново тук – пред вратите на моето училище. И повече от 20 години, с късче светлина от строшения живот на моята класна (Вечна ѝ памет!), сбъдвам мечтата си и моите ученици да бъдат най-добрите и да превземат връх след връх.

Мара Даскалова – бивш учител по български език и литература в I СОУ и възпитаник на училището.

Моето училище! Почти целият ми съзнателен и творчески път е преминал през него. Когато бях ученичка името му беше „Св.Седмочисленици“. Най-хубавите юношески години! Остават незабравими разходките в градската градина, около казармата, до първи долап и до Парка; вълнуващите училищни празници с музикалните

програми, в които винаги вземах участие, било в хора, било в някой дует или трио; официалните манифестации, начело с духовата музика, строгите униформи, блестящи бели якички и големи бели колосани ръкавели; веселото настроение на 24 май, когато непременно трябваше да бъдем не с барети, а с бели летни шапки с големи периферии, както и безкрайните хора на стадиона пред казармата.

Когато станах учителка училището придоби друго име – „Г. Димитров“. Няколко години след като се пенсионирах отново стана „Св.Седмочисленици“, както е и сега.

Пред очите ми минават 33 години – годините, в които съм била учителка в него. Та това е цял един живот! Най напред беше мъжка гимназия. Сериозни, амбициозни момчета. Надпреварата беше кой колко и кои нови книги е прочел. В свободните часове ходехме до боровата гора да поспорим за някоя хубава книга, в литературния кръжок някои представяха свои творби. С какво внимание са се слушали и обсъждали те! Направихме и драматичен състав по тяхно желание.

продължава на стр.5

Ученическо творчество

Моето училище

Йоанна
Андонова

Йоанна от 12 а клас, профил „Хуманитарен“, е поредният победител в ежегодния конкурс „Николай Димитров“ за есе на тема „Моето училище“. Организиран от ФИРМА „ДИПНИКС“ и I СОУ „Свети Седмочисленици“.

Наградата (таблет) бе връчена на 24.05.2015г.

„Моето училище“

/есе/

Дата: 15.04.2015

Ден: сряда

Две кафета. Една пробна матура. Около четири часа по-късно.

„Слепота и прозрение, слепота и прозрение...“ си повтарям тихо на глас и с различна интонация, докато обикалям малко спънато из стаята, в опит да разгъпча балните си обувки, за да не завърша предстоящата абитуриентска веселба като Пепеляшка – с една обувка или дори без нито една.

В съзнанието ми едновременно пробягват вкупом всичките въпроси от теста, гонени от техните отговори, а на опашката подтичват малки абзаци от интерпретативното ми съчинение за слепотата и прозрението в творбата „Дядо Йоцо гледа“. (Сега се сещам поне за още 100 неща, които можеха да допълнят аргументацията ми, но уви...)

Безшумният тропот, който цялата тази информация създава, ме замайва и довежда до внезапна липса на координация в движението на краката ми.

Налага се бързо да седна, за да не се строполя шумно на пода.

Настанявам се удобно на дивана и събувам високите обувки. Вземам телефона и отварям Facebook, а там ме чака едно известие.

Появява се снимка на моя клас в кабинет 408, броени минути преди началото на пробната матура.

Моят клас... Една общност, една група във Facebook, един общ чат във Viber и цяла една „групировка“, както ги наричам аз.

Двадесет и седем различни души, които превръщат учебните часове в забава, а контролните и писмените изпитвания – в колективна работа. Двадесет и седем души, с които шумно отброявам от 1 до 12, ала после? – Край? Не вярвам!

Не вярвам, че някой от тази общност ще забрави ранното събуждане в студените зимни дни, хлъзгавия път до училище, дългата опашка на павилиона, откъдето си е купил ароматно кафе със сметана (или кафе с мляко и 3 захарчета), срещата с други сънени лица, първия час, междучасието, втория... и така до седмия.

Есенна любов

Бавно, лирично, ни капка умора...
Вървят без посока самотните хора
и търсят си отклик на техния зов
в край на сезони и край на любов.
Поглеждам и есен е вече на път,
Поглъща ни хапка по хапка студът.
Листенцата сухи летят и въртят се,
а аз в самотата те търся ли търся...
Дали ще се видим отново? Едва ли.
Но помниш ли, някога бяхме разбрали,
че обич и есен съвсем си приличат...
Те хорските весели мисли отвличат
и карат ги рано да мислят за край.
Дали ще се видим със теб кой ни знай...
Но може би есен щом тука пристигне
и някога някой ти топло намигне,
ще видиш отсреща на другия бряг
позната особа и споменът благ
в гърдите ти свидно ще вдигне тревога.
Но даже тогава да знам аз не мога
Дали ще те срещна отново с очи,
щом есен, че идва, навред си личи.
Тъй пролет изчезна и лято отмина
и мрачна, зловеща е тая картина
на идваща есен и мъртва любов...

Кристина Маринова 12б

Лека нощ

И може би винаги ще те намирам,
задрямал тихо на сърцето ми.
И може би по малко ще умирам
всеки път щом ми се усмихнеш ти.

И може би винаги ще бягам,
отричайки, че вярвам в любовта.
И може би ръце ще си протягам,
нежно докосвайки твойта душа.

И може би винаги ще те обичам,
задрямал тихо на сърцето ми.
И вечер плахо ще изричам
"лека нощ, любими, липсваш ми".

Ивета Ставрева 12б

Моето училище

Споделени мисли и чувства

продължение от стр2

Тогава не се заплащаха кръжоците, но кой мислеше за това! Момчетата сами предлагаха произведения, оставаха да рисуват декори. „Чичо Томовата колиба“, „Искам да се върна у дома!“ и още и още пиеси... Ами артистите! Нямахме момичета. Отзоваха се девойки от девическата гимназия. Тъй като бяхме различни смени, правехме репетициите вечер след часовете, разбира се с разрешение на директорите и на двете училища. Какви емоции! И пак учеха сериозно – почти всички бяха отличници.

Малко мъчно свикнах, когато училището стана смесена гимназия. Казвам „мъчно“, защото по един начин се работи само с момчета и съвсем по друг с момичета, особено ако са смесени паралелки. И отново уроци, кръжоци, допълнителна работа. Водех и училищната библиотека заедно с приятелката си – Цв. Драганчева. Особено в първите години в библиотеката нямаше достатъчен брой екземпляри за учениците – и да искаха, не можеха да прочетат изучаваните произведения. Но какво желание имаха да участват

в уроците! Много често след часовете съм оставала с желаещи ученици от различни паралелки, за да четем хубави и полезни откъси от творби, които не могат да намерят. Чудесни деца! Провеждахме често конкурси (най-добър рецитатор на творби на Смирненски, Вапцаров, Дебелянов и др.). А рециталите! Не минаваше празник без да изнесем рецитал: бележити годишнини, патронния празник на училището.

Тревоги, вълнения, напрежение, удовлетворение. За програмата винаги отговаряха литераторите. Другите колеги сядаха в залата сред децата, а ние (бяхме две преподавателки в горния курс) винаги зад завесата, винаги зад кулисите – на щрек.

И така всяка година. И винаги трябваше да бъде по-различно от предния път, по-оригинално.

Вече толкова години са минали, но пред очите ми са незабравими постъпки, изяви, образи, имена: гордост от осъществените им мечти, вълнуващи разговори за работата им, когато човек обича учениците си, той винаги се вълнува от срещите си с тях и не

ги забравя. Много рядко ми се случва да забравя имената им. Помня дори кой къде е стоял в клас. А колко станаха мои колеги по различни предмети, а и литератори!

И днес в моето училище има мои ученички, мои колежки. И каква радост изпитвам, когато чувам похвали за тях и от ученици, и от родители!

Моето училище и днес се смята за едно от най-добрите в града. Винаги с умиление си спомням за него. Често на празници канят пенсионери. Особено на първия учебен ден и на 24-ти май. Почти винаги отивам. С удоволствие следя програмата, вълнувам се при изнасяне на знамето, с радост гледам младите хора – от най-малките, до най-големите – бляска в очите им, радостта в усмивките им и се връщам години назад и се чувствам помлада и съм горда, че съм дала 33 години от живота си за преуспяването на това училище.

Мара Даскалова – учител по български език и литература и възпитаник на училището.

С умиление си спомням годините ми като учителка по химия в I ЕСПУ „Г. Димитров“ сега I СОУ „Св. Седмочисленици“. Училище, чиито ученици имат много постижения и учителите - висок професионализъм.

Честит празник! Сърдечни пожелания!

На учениците желая здраве и успехи в учебния труд – бъдете трудолюбиви, ученолюбиви и отговорни. На вас принадлежи бъдещето, вие ще работите за развитието и издигането на града и региона ни!

На колегите – учители желая здраве, творческа учебно-възпитателна работа, основа за изграждане на

можещи, отговорни личности, добри хора! Нека ви съпътства обич, признателност и уважение от вашите ученици и техните родители!

Напред и нагоре!

Ст. Средкова – бивш учител по химия в I СОУ

Моето училище

Родена съм в далечната 1938 год. Чедо съм на плодородната Тракийска низина. Затова силно обичам безпрепятствено да се вирам в далечината. Затова обичам и безкрая на морето. Но имам респект към планината и особено към остри скали и зъбери. Казвам всичко това, за да ви разкажа с какъв страх пристигнах от родния ми Чирпан в Търговище по силата на един, ограничаващ свободата на човека, закон за разпределението на висшистите. Преминаването през Балкана беше за мен силно изпитание. Бях сигурна, че не искам да живея тук. Следващото още по-стресово преживяване беше на автогарата в Омуртаг. Чух непозната за мен реч. Мъжете носеха фесове, а някои повъзрастни даже и чалми. Свих се на седалката в автобуса и така дочаках тръгването му. Вътрешно в себе си обаче реших, че трябва да опозная и другата страна на живота, който ми предлагаше Търговище.

Станах учител и не съжалявам. Работих в техникума по хранително-вкусова промишленост 16 години. Колективът беше млад и много добър. Веднага ме приеха като една от тях. Учениците бяха от цяла България – скромни, страхливи и много ученолюбиви.

През 1980 год. Започнах работа в I СОУ „Г. Димитров“. Тук имах още 4-ма колеги по физкултура: Надя Митева,

Борис Терзиев, Добринка Митева и Драгомир Димов – един прекрасен мини колектив с четири тела, но една душа. Затова всичко свързано със спорта в училище вървеше отлично. Печелихме градски, областни и национални първенства. Никой от нас колегите не се чувстваше позаслужил. Условиата за работа бяха прекрасни и от нас се искаше само да освободи фантазията си и да работи. Искрено благодаря на колегите си, които преди мен са извоювали от училището и общината спортните игрища, залите, съблекалните.

Няма да скрия, че като синдикалист често съм влизала в спор с ръководството на училището и съм отстоявала правата на колегите си. Едно събитие, което помня и ще помня винаги беше свалянето на Тодор Живков. Искрено се зарадвах, защото бях привърженичка на идеята за промяна, демокрация и истинска свобода. Четирима колеги основахме група към КТ „Подкрепа“. В последствие тя се разрастна и обхвана почти 30 % от учителите. Имахме винаги влияние върху решенията на педагогическия съвет. Може би най-голяма победа беше връщането на старото име на гимназията „Св. Седмочисленици“. Ръководството и партийната организация оказаха съпротивление.

Гордея се, че през 33 годишната си дейност като

учител по физкултура съм работила с 6 директора и никога не съм била в обкръжението на някой от тях, не съм била галеник, но никога и техен враг. Уважавала съм винаги йерархията! Трудовият ми стаж премина само в две училища и сега с умиление си спомням за всеки един колега. Разбирам и трудностите, пред които са изправени днес учителите, но от сърце им пожелавам упоритост, любов към професията, усъвършенстване в преподаването и преди всичко дълго време да съхранят своята енергия. Тя ще им трябва и след пенсиониране.

Бъдете бодри, здрави и с много обич влизайте в час, защото там ви очакват любов, за която ще узнаете по-късно. Така е! Зная го от опит.

Щях да завърша без да спомена личностите, които най-много са ме впечатлили в I СОУ: Г-жа Бобева, Маргарита Вълчева, Йорданка Габровска, Пенка Божкова, Мария Димитрова, Пенка Кънчева, Нели Попова, Дунев. Поклон!

Катя Манчева – бивш учител по физкултура в I СОУ.

Моето училище

Споделени мисли и чувства

„Учителската професия не е просто професия – тя е смисъл, съдържание, съдба.“

Тодор Живков

Казвам се Дора Атанасова Василева – бивша учителка по математика в първа гимназия. От много години съм пенсионерка. Не съм родена в Търговище, а в с. Константин – община Елен, Търновски окръг. В Търговище дойдох през септември 1957 год. и това кара много хора да мислят, че моя роден град е Търговище. Още си спомням първия ден, в който влязох в Първа гимназия, която за мен и жителите на града ще си остане винаги Първа поради резултатите, които се получават от работата на нейните възпитаници.

Какво беше първото ми впечатление – огромна, добре поддържана сграда, чиста спретната, големият училищен двор, както и голямото множество от деца, разпръснати или събрани на групички в него. Всички бяха весели, засмени, носеха много цветя, защото беше първият учебен ден. Тази гледка достави радост и на мен и постепенно малкото страх, който имаше в мен изчезна. Много приятна беше и срещата ми с колегите. Тяхната учтивост, любезност, желанието им да покажат всичко хубаво и интересно в това училище. Такива бяха и срещите ни през останалите дни, месеци, години. За всичко това аз благодаря на всички колеги, с които съм работила и които никога няма да забравя. Разбрах също, че тази благодарност трябва да отправя и към директорите и останалите членове на ръководството на моето ново училище.

Спомени, спомени... много спомени. За един от тях искам да ви разкажа.

Казват, че учителите не трябва да имат любими ученици. Аз обаче имах любим випуск – това бяха децата родени през 1948 год. Започнах работа с тях още от 8-ми клас. Паралелка от 13 момичета и 13 момчета (съвпадение). Беше математическа – такива имаше всяка година, защото гимназията беше насочена с профил математика.

Обичах моите ученици. Прекарвах много от свободното си време с тях. Използвах часа на класния ръководител, за да ги запозная и с други неща извън училищната програма и те разбираха това. Вярвах им, те също ми вярваха! Един ден, преди класното по математика, реших да ги оставя да работят сами 2 часа. Само след 2 месеца щяха да се явяват на конкурсни изпити и това щеше да е полезно за тях – да не се страхуват, да не правят опити да използват труда на приятелите си. Предложението ми ги смути, но впоследствие приеха да проведем така тази класна работа. Завърнала се у дома с тетрадките на моите ученици, без да обядвам започнах проверката. Когато свърших бях сигурна, че никой не е преписвал. Те също ми заявиха това на следващия ден – без да ги питам. Може би трябва да добавя и това – учех дъщерята на кмета на града – др. Сербезов. На следващата сутрин на път за училище се срещнахме на площада пред общината. Виждайки ме още отдалече, той се провикна: „Другарко Василева, никой не е преписвал!“ Бързащите за работа граждани ни гледаха

учудени, а аз му казах, че съм била уверена в това.

Резултатите от работата на учениците ми беше винаги добра. На какво се дължеше това? Бях много, много взискателна към тях. Сега си давам сметка, че не е било толкова от взискателност. Обичах всички ученици, изобщо обичах всички деца. Наказвала съм ги, когато е било необходимо, но не съм ги унижавала психически и физически.

Казвам, че сега учениците са други. Здравословното ми състояние не ми позволи да посетя няколко зали в моето училище. Вярвам обаче, че колегите, които работят сега и които не познавам, се трудят неуморно и в своята работа трябва да си помагат, да търсят помощта на родителите и на ръководството на училището!

От сърце им пожелавам да бъдат здрави, обичащи децата и работата си и трудът им да бъде оценен по-високо. На всички ученици желая да бъдат упорити в усвояването на тази прекрасна наука – Математиката. Тя ще ги научи да мислят, това е много важно в живота на всеки човек. Да забравят за алкохола, дрогата и други неподходящи за възрастта им удоволствия. Да обичат книгите и да четат. Пожелавам всички успешно да завършат, да осъществят мечтите си и да продължат да учат. Знаещите хора са и можещи и аз ще си позволя да напиша думичките от една песен, която пееха всички завършили 11 клас: „Животът се измерва не с години, а с диригента оставена след нас.“

Дора Атанасова – бивш учител по математика в I СОУ.

110 години гимназиално образование

Моето училище

Споделени мисли и чувства

19 години бях учителка по химия в Първо СОУ „Св.Седмочисленици“. Като си ги спомня, много млади лица преминават пред очите ми. Първият ми клас в нашето училище беше 9А – математическа паралелка. Решихме заедно да направим кабинета по химия образцов. Момчетата сами подмениха стария балатум с нов. Подготвиха табла за стените, помогнаха ми в пренареждане на хранилището. Подариха химическа литература, за да има кабинетът библиотека. Вторият си випуск поех от осми клас. Бяха 36 момичета. Мислех, че им е скучно и затова организирахме среща с други осми класове. За моя изненада, момчетата пяха и танцуваха, разсмиваха ни през цялата вечер. Много срещи, тържества, екскурзии организирахме с тях, а моите момичета винаги се веселяха. Сега те са майки, някои даже вече баби и

разказват на децата си колко задружен клас бяха.

Няма да забравя учениците от биологичната паралелка на колежката ми Зоя Георгиева. Много умни и амбициозни деца. Част от тях искаха да кандидатстват медицински специалности. В междучасието преди и след часа по химия ме заобикаляха и обсипваха с въпроси. Тези любознателни ученици сега са лекари, фармацевти и зъболекари. Уверена съм, че са отлични професионалисти.

Както и сега, така и преди

години се провеждаха олимпиади по различни предмети, на които нашите ученици заемаха челните места. За първи път имах четирима ученици, класирани за републиканския кръг в град Варна. Работихме упорито, решихме десетки задачи, направихме много опити. Състезанието беше в два кръга – теоретичен и експериментален. Нашите ученици се представиха много достойно. В следващите години имахме още класирани, но първите си спомням най-ярко.

От випуск 1990 година имах 18 кандидат-студенти и всички днес са лекари, зъболекари, фармацевти, химици, учители по химия. Тази успешна традиция продължава и до днес в нашето училище по всички предмети.

Емилия Ганчева - бивш учител по химия в 1 СОУ.

ИСОУ "Свети Седмочисленици" гр.Търговище

Адрес:
Ул.Капитан Данаджиев 22
гр.Търговище 7700

Тел.: +359 0601 63070
Факс: +359 0601 62392
E-mail: soul_tg@abv.bg

www.1sou-tg.ucoz.net

Редакционна колегия:
Малина Георгиева, Фирдес Рушудова, ученици от 11Б клас